

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้การรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยโดย
ใช้หนังสือนิทานภาพ

โดย

นางสาวจันทิมา จรัสวัฒนา

รหัส 571561321032

คณะครุศาสตร์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งลำปาง

รายงานการวิจัยในชั้นเรียน

เรื่อง การพัฒนาการเรียนรู้การรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยโดย
ใช้หนังสือนิทานภาพ

โดย

นางสาวจันทิมา จรัสวัฒนา

รหัส 571561321032

คณะครุศาสตร์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย
มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งลำปาง

สารบัญ

หน้าที่

ความเป็นมาและความสำคัญ.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	2
ขอบเขตของการวิจัย.....	2
กรอบแนวความคิดการวิจัย.....	2
สมมติฐานการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์.....	2-3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	3-3
แนวคิดทฤษฎีเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4-14
วิธีดำเนินการวิจัย.....	15-19
สรุปผลการวิจัย.....	20-21
บรรณานุกรม	
ภาคผนวก	
ประวัติผู้วิจัย	

ความสำคัญและความเป็นมา

การจัดการศึกษาระดับปฐมวัยมีความสำคัญอย่างยิ่งเนื่องจากเด็กปฐมวัยในช่วง 6 ปีแรกของชีวิตถือเป็นระยะที่สำคัญมากต่อการวางรากฐานของการมีบุคลิกภาพที่ดีของมนุษย์ซึ่งเด็กปฐมวัยในช่วงวัยนี้มีพัฒนาการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วได้แก่ด้านร่างกาย อารมณ์-จิตใจ สังคม และสติปัญญา การจัดการศึกษาระดับเด็กปฐมวัยจึงเป็นภารกิจสำคัญที่จะต้องจัดการศึกษาสำหรับเด็กในวัยนี้อย่างเหมาะสมและมีประสิทธิภาพที่ดี

ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองหอยใหม่มีเด็กปฐมวัยที่อยู่ในช่วงวัยอายุ 3-5 ปีที่จะต้องได้รับการจัดการศึกษาส่งเสริมพัฒนาการเรียนรู้ แต่เนื่องจากเด็กปฐมวัยในศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองหอยใหม่เป็นชาวไทยภูเขาเผ่าม้ง ภาษาไทยถือเป็นภาษาที่สองของเด็กปฐมวัยเมื่อเด็กมาเตรียมความพร้อมที่ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กจะพบว่าเด็กไม่สามารถที่จะสื่อสารเป็นภาษาไทยกับครูผู้สอนได้เพราะยังไม่รู้จักคำศัพท์ภาษาไทยส่งผลกระทบต่อการจัดกิจกรรมเรียนรู้ในชั้นเรียนเด็กไม่เข้าใจความหมายของภาษาที่ครูสื่อ จึงทำให้เกิดปัญหาดังนี้คือ 1) เด็กปฐมวัยขาดความมั่นใจในตนเองไม่กล้าแสดงออก 2) เด็กไม่สามารถพูดโต้ตอบสนทนากับครูผู้สอนเป็นภาษาไทยได้

ดังนั้นหากไม่ได้รับการจัดกิจกรรมพัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยโดยหนังสือนิทานภาพ ชุดเปิดโลกน่ารู้กับสัตว์น่ารักและชุดอาชีพในฝันเด็กจะไม่เข้าใจความหมายที่ครูผู้สอนสื่อในการจัดการเรียนรู้ในกิจกรรม 6 หลัก ที่ครูผู้สอนจัดให้ เมื่อเด็กไม่เข้าใจความหมายเด็กจึงขาดความมั่นใจในตนเองไม่กล้าแสดงออกและไม่สามารถพูดโต้ตอบสนทนากับครูผู้สอนทำให้ครูผู้สอนไม่สามารถประเมินพัฒนาการของเด็กปฐมวัยได้ตามมาตรฐานและตัวบ่งชี้ของกรมส่งเสริมท้องถิ่น

ด้วยเหตุนี้ผู้จัดทำวิจัยสนใจพัฒนาการเรียนรู้การรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้การรู้คำศัพท์ทางด้านการพูดภาษาไทยให้กับเด็กปฐมวัยการจัดการศึกษาเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ภาษามีหลายวิธีด้วยกัน เช่น การร้องเพลง การเล่านิทาน การเล่นเกมทบทวนสมมติ ฯ ล ฯ แต่ในที่นี้ผู้ทำวิจัยสนใจที่จะใช้หนังสือนิทานภาพในการพัฒนาให้เด็กปฐมวัยรู้คำศัพท์ภาษาไทยเพราะธรรมชาติของเด็กปฐมวัยสนใจที่จะฟังนิทานเรื่องราวต่างๆ นิทานจะช่วยกระตุ้นความสนใจของเด็กปฐมวัยให้เกิดความอยากรู้อยากเห็นอยากรู้อยากฟังในกิจกรรมผู้วิจัยได้จัดกิจกรรมที่เด็กสนใจเรียนทำให้เกิดความสนุกสนานเพลิดเพลิน และทำให้เด็กอยากทำกิจกรรมเด็กเกิดการเรียนรู้ได้คำศัพท์ภาษาไทยจากการจัดกิจกรรม

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาพผู้วิจัยเชื่อว่าจะช่วยพัฒนาทักษะทางภาษาสอดคล้องกับทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์(Piaget) ที่มีความเชื่อว่า การเรียนรู้ภาษาเป็นผลจากความสามารถทางสติปัญญา เด็กเรียนรู้จากการมีปฏิสัมพันธ์กับโลกรอบตัวของเขา เด็กจะเป็นผู้ปรับสิ่งแวดล้อมโดยใช้ภาษาของตนเอง ประสบการณ์ที่เด็กได้รับในช่วงแรกมีอิทธิพลอย่างยิ่งในการพัฒนา
ขั้นต่อไป (ดวงเดือน.ศาสตรภทร. 2522)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยก่อนและหลังการจัดกิจกรรม

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองหอยใหม่ สังกัดเทศบาลตำบลแม่แรม อำเภอมะเริ่ญ จังหวัดเชียงใหม่ จาก 2 ห้องเรียน จำนวน 45 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1/2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองหอยใหม่ สังกัดเทศบาลตำบลแม่แรม อำเภอมะเริ่ญ จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จากห้องเรียนที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรต้นหรือตัวแปรอิสระ	ได้แก่ หนังสือนิทานภาพ
ตัวแปรตาม	ได้แก่ การรู้คำศัพท์ภาษาไทย

กรอบแนวความคิดการวิจัย

ความสามารถการรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมโดยการเล่านิทานภาพ

การเล่านิทานภาพ

การรู้คำศัพท์ภาษาไทย

สมมติฐานการวิจัย

หลังจากจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาพเด็กรู้คำศัพท์ภาษาไทยมากกว่าก่อนการจัดกิจกรรม

ระยะเวลาในการศึกษา

ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ทำการทดลองในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ได้ทำการทดลองเป็นเวลา 6 สัปดาห์

นิยามศัพท์

1. **เด็กปฐมวัย** หมายถึง เด็กปฐมวัยเพศหญิงและชายอายุ 3 ขวบ ที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นอนุบาลปีที่ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2559 ของศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองหอยใหม่ สังกัดเทศบาลตำบลแม่แรม อำเภอมะเริ่ญ จังหวัดเชียงใหม่

2. **หนังสือนิทานภาพ** หมายถึง หนังสือภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีแต่ภาพประกอบสะท้อนเรื่องราวชื่อเรื่องแต่ไม่มีเนื้อหาของเรื่อง การเล่าเรื่องตามจินตนาการผ่านตัวละครและใช้ภาพประกอบตัวหนังสือเป็นฉากในการ

เล่าเรื่อง หนังสือนิทานภาพชุดนี้ประกอบด้วย1)เรื่องผักแสนอร่อยกินบ่อยๆร่างกายแข็งแรง 2)เรื่องเปิดโลกนารูของสัตว์น่ารักและ3)เรื่องคุณหนูเรียนรู้อะไรต่างๆของร่างกาย

3. กิจกรรมการเล่านิทานภาพ หมายถึง การจัดประสบการณ์เรียนรู้ในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์ การรู้คำศัพท์ภาษาไทย โดยมีวิธีการดำเนินกิจกรรมดังนี้

วิธีการดำเนินการ

ขั้นนำ นำเข้าสู่บทเรียนด้วยการร้องเพลง

ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูแนะนำหนังสือนิทานภาพและวิธีการใช้หลังจากนั้นครูเล่านิทานภาพ

ขั้นสรุป เด็กปฐมวัยและครูสนทนาร่วมกันโดยครูใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้เด็กบอกคำศัพท์ในนิทานภาพให้เด็กคิดจากการฟังใน

ปัญหาและอุปสรรค

-

สื่อ

- 1.หนังสือภาพเรื่องเปิดโลกนารูของสัตว์น่ารัก
- 2..หนังสือภาพคุณหนูเรียนรู้อะไรต่างๆของร่างกาย

การประเมินผล

- 1.สอบปากเปล่าด้วยแบบทดสอบบัตรภาพ

4. การรู้คำศัพท์ภาษาไทย หมายถึง ความสามารถของเด็กในการบอกคำศัพท์ภาษาไทยที่อยู่ในหนังสือนิทานภาพ1)เรื่องเปิดโลกนารูของสัตว์น่ารักและ2)เรื่องร่างกายของหนูได้อย่างถูกต้อง

5. บัตรภาพ หมายถึง สื่อวัสดุที่ทำด้วยกระดาษแข็งให้เป็นบัตรรูปสี่เหลี่ยม บัตรภาพ เป็นคำศัพท์ภาษาไทยจะมีรูปประกอบตัวอักษรที่เขียนบนบัตร 1 คำต่อภาพในบัตรนั้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ประโยชน์ต่อเด็ก

1. เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาพเด็กบอกคำศัพท์ภาษาไทยได้ถูกต้อง
2. เด็กปฐมวัยสามารถพูดภาษาไทยโต้ตอบสนทนากับครูผู้สอนได้ตามวัย
3. เด็กปฐมวัยมีความมั่นใจในตนเองและกล้าแสดงออกได้เหมาะสม

ประโยชน์ต่อผู้วิจัย

4. ผู้วิจัยสามารถประเมินพัฒนาการเด็กได้ตามมาตรฐานการเรียนรู้ในชั้นเรียนได้
- 5.ผู้วิจัยได้เทคนิคและกระบวนการสอนรูปแบบใหม่และนำมาปรับปรุงวิธีการสอนของผู้วิจัยเอง

ประโยชน์ต่อหน่วยงาน

1. .สามารถนำไปใช้พัฒนาเด็กปฐมวัยที่ใช้ภาษาของกลุ่มชาติพันธุ์ได้
2. สามารถนำไปเป็นงานวิจัยเพื่อศึกษาต่อไป

แนวคิดทฤษฎีเอกสารอ้างอิงและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง” พัฒนาการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดกิจกรรมการเล่าหนังสือนิทานภาพ” ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่องจากหนังสือนิทานภาพ

- 1.1 ความหมายของการเล่าเรื่อง
- 1.2 ทฤษฎีการเล่าเรื่อง
- 1.3 ความหมายของหนังสือภาพ
- 1.4 ความสำคัญของหนังสือภาพ
- 1.5 ประเภทของหนังสือภาพ
- 1.6 ลักษณะหนังสือภาพสำหรับเด็ก
- 1.7 การเล่าเรื่องจากภาพ
1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่องจากภาพ

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัย

- 2.1 ความหมายของการเรียนรู้
- 2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้
- 2.3 ความสำคัญของการศึกษาเด็กปฐมวัย
- 2.4 ประเภทของการเรียนรู้เด็กปฐมวัย
- 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้

1.เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเล่าเรื่องจากหนังสือนิทานภาพ

1.1 ความหมายของการเล่าเรื่อง

การเล่าเรื่องเป็นการถ่ายทอดความรู้สึกรู้สึกนึกคิดและประสบการณ์ให้ผู้อื่นรับรู้ทางวาจา การที่เด็กมีโอกาสฟังการเล่าเรื่องเป็นการช่วยให้เด็กได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของการใช้ภาษา วิธีการถ่ายทอดเหตุการณ์ให้ผู้อื่นได้รับรู้ และช่วยให้ผู้ใหญ่ได้รู้ว่า เด็กมีความสามารถทางภาษาและมีความคิดตกฉานเพียงใดซึ่งการที่เด็กจะพูดออกเสียงเป็นเล่าเรื่องได้นั้นจะต้องมีประสบการณ์ในการได้ฟังมาก่อนและถ่ายทอดออกมาเป็นการพูดชักถามและเล่าเรื่องราว ซึ่งจะทำให้เด็กเข้าใจถึงความรู้สึกของผู้อื่นและปฏิบัติตนให้อยู่ในสังคมได้เป็นอย่างดี วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช (2527)

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก ฉวีวรรณ กินวงศ์ (2533) กล่าวว่า การเล่าเรื่องเป็นศิลปะของการใช้ภาษาที่ดี โดยมีจุดประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะในการใช้ภาาด้านการพูด ช่วยให้เด็กได้จดจำความต่อเนื่องของเรื่องราว เรียนรู้คำใหม่ และเสริมประสบการณ์ของตนได้ดียิ่งขึ้น การเล่าเรื่องมีจุดประสงค์ดังนี้

- 1.ส่งเสริมพัฒนาการทางภาษาของเด็ก
- 2.ตอบสนองความต้องการตามธรรมชาติของเด็ก
- 3.ช่วยกระตุ้นให้เด็กมีความสนใจอยากอ่านหนังสือ
- 4.เกิดความสุขสนุกสนานเพลิดเพลินทั้งผู้เล่าและผู้ฟัง
- 5.ให้มีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็นและการสนทนา
- 6.ส่งเสริมในด้านมนุษยสัมพันธ์ คุณธรรมและเจตคติที่ดี

7.ส่งเสริมพัฒนาการด้านอารมณ์ของเด็ก รู้จักควบคุมอารมณ์ตนเอง

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก อมรรัตน์ เรืองสกุล (2541) กล่าวว่า การเล่าเรื่องเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ครูนำมาจัดเป็นกิจกรรม โดยครูเป็นผู้เล่าเรื่องหรือให้เด็กเล่าเรื่องประกอบภาพให้เพื่อนในชั้นฟัง โดยอาศัยกระบวนการเล่าเรื่องเพื่อส่งเสริมให้เด็กเกิดพัฒนาการทางภาษาและพัฒนาการทางความคิดสร้างสรรค์ที่ดีขึ้น

สรุปได้ว่า การเล่าเรื่อง หมายถึง การใช้ความรู้ ประสบการณ์ และจินตนาการของเด็กในการคิดสร้างเรื่องราวขึ้นมา แล้วเล่าเรื่องผ่านตัวละครด้วยคำพูด มีแต่ตัวละครไม่มีคำบรรยาย ขณะที่เล่าเรื่องด้วยกันโดยมีภาพประกอบของหนังสือภาพเป็นฉากของเรื่อง

1.2 ทฤษฎีการเล่าเรื่อง

วรเกียรติ ทองไทย(2553) อ้างอิงจาก ฟิสค์ (รวมพร ศรีสุมานันท์(2541) อ้างอิงจาก Fiske.john.1987. Television Cultue.p.65) กล่าวถึงทฤษฎีการเล่าเรื่องมีแนวคิดที่ว่า มนุษย์เป็นนักเล่าเรื่อง การตัดสินใจและการสื่อสารของมนุษย์ขึ้นอยู่กับ “เหตุผลที่ดี” ซึ่งแตกต่างกันไปตามสถานการณ์รูปแบบการสื่อสารและสื่อเหตุผลที่ดีที่ถูกควบคุมโดยภูมิหลังของบุคคล วัฒนธรรม ลักษณะนิสัย และอิทธิพลของภาษา ความมีเหตุผลของเรื่องราวที่เล่าซึ่งขึ้นอยู่กับธรรมชาติของผู้เล่าเรื่องที่สะท้อนถึงความเป็นจริงจะเป็นองค์ประกอบที่ทำให้เรื่องราวประติดประต่อกัน ความเคยชินในการทดสอบ ความถูกต้อง รวมทั้งการเลือกสรรเรื่องราวเพื่อสร้างความเพลิดเพลิน ทฤษฎีนี้จึงมองว่า การสื่อสารของคนเราเป็นการเล่าเรื่องหรือบรรยายทั้งสิ้น โดยผู้เล่าเรื่องทำหน้าที่เป็นประพันธ์หรือร่วมประพันธ์เรื่องราวที่นำมาเล่านั้นแล้วสร้างสรรค์เรื่องราวขึ้นใหม่จากเรื่องที่มีมากกว่าจะอ่านไปตามบท

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก นพพร ประชากุล (2542) กล่าวว่า องค์ความรู้ที่ศึกษาเกี่ยวกับเรื่องเล่า (Narrative) ซึ่งได้กลายมาเป็นความรู้เฉพาะด้านที่ไม่ต้องไปอิงกับวิชาอื่น องค์ความรู้ที่ว่่านี้พัฒนาขึ้นมาอย่างจริงจังในช่วงหลังของคริสต์ศตวรรษที่ 20 ซึ่งถือว่าเป็นองค์ความรู้ร่วมสมัย หมายความว่าความถึงยุคที่การศึกษาเรื่องเล่าได้กลายมาเป็นสาขาวิชาการเฉพาะอย่างเต็มตัว มีการกำหนดวัตถุประสงค์และวัตถุประสงค์ที่ศึกษา มีการกำหนดวิธีการที่ใช้ศึกษา เพราะฉะนั้นจึงเกิดองค์ความรู้ชุดหนึ่งที่เรียกว่า “ ศาสตร์แห่งเรื่องเล่า (Narratology)” ซึ่งเป็นศาสตร์ที่ศึกษาเรื่องเล่า

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก มาโนช ชุ่มเมืองปัก (2547) และ รวมพร ศรีสุมานันท์ (2541) กล่าวถึงองค์ประกอบการเล่าเรื่องว่าควรประกอบด้วย

1.เนื้อเรื่อง (Story) ที่เริ่มต้นด้วยเหตุการณ์หรือสถานการณ์หนึ่งโดยมีตัวละครเป็นต้นกำเนิดเรื่องไปตามลำดับเหตุการณ์ที่ผันแปรไป และค่อยๆ เพิ่มปัญหา อุปสรรคมากขึ้นจนถึงจุดสูงสุดหรือวิกฤต (Climax) ของเหตุการณ์ หลังจากนั้นความเข้มข้นค่อยลดลงเมื่อมีการแก้ปัญหาของวิกฤตได้สำเร็จและเข้าสู่สถานการณ์ต่อไป

2. วรรณกรรม(Discourse) เป็นการใช้ภาษาในการถ่ายทอดเรื่องราวซึ่งมีทั้งภาษาพูดและภาษาทำทางจากผู้เล่าสู่ผู้ฟังและมีการแลกเปลี่ยนการเล่าเรื่องระหว่างกันโดยมีเวลาของการเล่าเรื่องเป็นตัวลำดับเหตุการณ์ กำหนดระยะเวลาและความถี่ในการเล่าเรื่องนั้นๆ

3.การจัดลำดับเนื้อหา (Schedule) เป็นการวางเนื้อเรื่องที่จะเล่าเรื่องก่อนและหลังตามที่กำหนดไว้เปรียบเทียบเหมือนการต่อจิ๊กซอว์ (Jigsaw Puzzles) ที่ต้องนำรายละเอียดเนื้อหาแต่ละช่วงมารวมกันให้ออกมาเป็นเนื้อเรื่องที่สมบูรณ์

สรุปได้ว่า ทฤษฎีการเล่าเรื่อง โดยการกำหนดเนื้อหาอย่างเป็นลำดับขั้นตอน มีการใช้ทั้งภาษาพูดและภาษาทำทางในการบอกเล่าเรื่องราวให้กับผู้ฟังได้รับรู้ตามที่ผู้เล่าต้องการ

1.3 ความหมายของหนังสือภาพ

มงคล นามโคตร. (2547) กล่าวว่า หนังสือภาพ หมายถึง หนังสือที่มีภาพชัดเจนมีสีสันสวยงาม น่าสนใจ จะมีแต่ภาพไม่มีคำบรรยาย หนังสือที่ดีของเด็กปฐมวัยหลักการเลือกนิทานที่เหมาะสมกับเด็กปฐมวัย ในแต่ละวัยจะมีความสนใจฟังเรื่องราวต่างๆแตกต่างกันไปตามความสามารถในการรับรู้ และประสบการณ์ที่ได้รับ นิทานที่เหมาะสมสำหรับเด็กอายุต่ำ 3 ปีควรเป็นหนังสือภาพ สมุดภาพ หนังสือภาพผสมคำ

หนังสือภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีแต่ภาพประกอบสะท้อนเรื่องราวชื่อเรื่องแต่ไม่มีเนื้อหาของเรื่อง การเล่าเรื่องตามจินตนาการผ่านตัวละครและใช้ภาพประกอบตัวหนังสือเป็นฉากในการเล่าเรื่อง หนังสือนิทานภาพชุดนี้ประกอบด้วย 1) เรื่องผักแสนอร่อยกินบ่อยๆร่างกายแข็งแรง 2) เรื่องเปิดโลกน่ารู้ของสัตว์น่ารักและ 3) เรื่องคุณหนูเรียนรู้ส่วนต่างๆของร่างกาย

1.4 ความสำคัญของหนังสือภาพ

ได้มีผู้กล่าวถึงความหมายของหนังสือภาพ ดังต่อไปนี้

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก ทาดาชิ มัตซึอิ (2547) ให้ความหมายของหนังสือภาพว่า เป็นหนังสือที่สร้างความผูกพันระหว่างพ่อ แม่ ลูก และความสำคัญมาต่อพัฒนาการของเด็ก เปรียบเสมือนอาหารมื้อหนึ่งของวันและเป็นอาหารมื้อสำคัญมาก เพราะเป็นทั้งอาหารสมองและอาหารใจของลูก พ่อแม่ที่มีรายได้จำกัดก็ต้องแบ่งเงินส่วนหนึ่งไว้สำหรับซื้อหนังสือภาพให้ลูก แม้ว่าร่างกายของเด็กจะเติบโตขึ้นมาได้โดยไม่ต้องมีหนังสือภาพ แต่จิตใจและสมองของเด็กก็ต้องการอาหารเหมือนกัน

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก บุญศิริ ฤทธิ์บัณฑิต (2549) กล่าวว่า หนังสือภาพที่ใช้ภาพสื่อเพื่อให้เนื้อหาเรื่องราวเป็นที่เข้าใจหรือให้ความหมายรายละเอียดของเรื่องชัดเจนขึ้น ซึ่งในหนังสือภาพอาจมีคำบรรยายประกอบหรือไม่ก็ได้ โดยขึ้นอยู่กับวัยของเด็กเป็นสำคัญ ถ้านิทานภาพสำหรับเด็กเล็กจะเป็นหนังสือที่เป็นเรื่องประกอบภาพ ซึ่งมีภาพมากกว่าคำบรรยาย ส่วนหนังสือภาพสำหรับเด็กโตเป็นหนังสือที่มีภาพประกอบเรื่องจะมีบรรยายมากกว่าภาพ

จากความหมายดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า หนังสือภาพ หมายถึง หนังสือสำหรับเด็กที่ให้ความสนุกสนานเพลิดเพลินและช่วยจุดประกายความสนใจต่อหนังสือให้เกิดขึ้นในใจเด็กด้วยภาพประกอบที่สื่อให้เข้าใจเรื่องราว ซึ่งจะมีตัวหนังสือบรรยายประกอบภาพมากกว่าคำบรรยาย แต่ถ้าเป็นหนังสือภาพสำหรับเด็กโตจะมีคำบรรยายมากกว่าภาพ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับวุฒิภาวะ ของเด็กเป็นสำคัญ

1.5 ประเภทของหนังสือภาพ

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก สมพร จารุณัฐ (2541) กล่าวว่า หนังสือภาพส่วนใหญ่จัดทำขึ้นสำหรับเด็กวัยก่อนเรียนจนถึงระดับประถมศึกษา โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะใช้ภาพแทนตัวหนังสือเพื่อให้เด็กเล็กๆ เกิดความเพลิดเพลินและเรียนรู้ความหมายของภาพเกี่ยวกับ คน สัตว์ พืช สิ่งของ สถานที่ และเหตุการณ์จากภาพ รู้จักสังเกต และเปรียบเทียบ เสียงและจังหวะของคำ และความหมาย เช่น คำที่เกี่ยวกับสีและตัวเลข หนังสือภาพสำหรับเด็กระดับเริ่มเรียนและวัยประถมศึกษา มีความแตกต่างกัน คือ ระดับประถมศึกษา จะมีเค้าโครงเรื่องที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น และได้แบ่งประเภทของหนังสือภาพแบ่งได้ 8 ประเภท ดังนี้

1. หนังสือที่แสดงตัวเลขและจำนวนนับ เป็นหนังสือที่แสดงตัวเลข 1-10 และจำนวนนับที่มีภาพประกอบ เด็กจะได้รู้จักตัวเลขจากการสังเกต รวมทั้งเรียนรู้คำศัพท์เกี่ยวกับ คน สัตว์ สิ่งของ ที่ผู้เขียนมักแสดงแทนจำนวนนับของตัวเลข

2.หนังสือที่แสดงตัวอักษร เป็นหนังสือที่แสดงพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ ใน ภาษาไทย หรือแสดงตัวอักษรภาษาอังกฤษเด็กมีโอกาสสังเกตตัวอักษร และเข้าใจความหมายของคำศัพท์จากการดูรูปภาพประกอบ

3. หนังสือของเล่น เป็นหนังสือที่ผลิตจากกระดาษและวัสดุอื่นๆ เช่น พลาสติก ผ้า เป็นต้น หนังสือจะทำให้รู้สึกเพลิดเพลินมีรูปภาพที่สวยงาม สัมพันธ์กับเรื่อง บางชนิดผู้อ่านสามารถเข้ากิจกรรม เช่น ชักหรือดึงแถบกระดาษมีภาพเคลื่อนไหวได้ หรือเล่นเกมภาพกับข้อความ เป็นต้น

4.หนังสือที่แสดงความคิดรวบยอด เป็นหนังสือที่แสดงความคิดรวบยอดที่เป็นนามธรรมให้เห็นเป็นรูปธรรม ใช้ภาพและเส้นช่วยให้เข้าใจ เช่น หนังสือแสดงรูปทรงเรขาคณิต ให้เด็กเข้าใจ เส้นตรง วงกลม รูปทรงสามเหลี่ยม และความคิดรวบยอดเกี่ยวกับสี ขนาด ระยะทาง ทิศทาง สิ่งที่ตรงกันข้าม เช่น มืด-สว่าง ข้างบน-ข้างล่าง ข้างนอก- ข้างใน เป็นต้น

5.หนังสือที่แสดงเกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่ เป็นหนังสือที่แสดงรูปภาพสวยงามเกี่ยวกับกับคน สัตว์ สิ่งของ สถานที่ พร้อมกับคำอธิบายสั้นๆ แทนความหมายที่แสดงด้วยภาพ เช่น หนังสือแนะนำบุคคลอาชีพต่างๆ เช่น ครู หมอ ตำรวจ แนะนำให้รู้จักสัตว์ เช่น สุนัข แมว นก รู้จักพืช เช่น ผัก ผลไม้ ต้นไม้ ดอกไม้ รู้จักสิ่งของ เช่น เครื่องมือ เครื่องใช้ เครื่องเขียน แนะนำให้รู้จักสถานที่ เช่น ชายทะเล ภูเขา เป็นต้น

6.หนังสือที่แสดงภาพโดยไม่มีตัวหนังสือ เป็นหนังสือที่แสดงรูปภาพ สะท้อนเรื่องราวเปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงจินตนาการ ความคิด ความสามารถทางภาษา เล่าเรื่องจากภาพ เล่าปากเปล่า ทำให้เกิดการอภิปราย และตีความหมายจากภาพด้วย

7.หนังสือที่แสดงภาพประกอบเรื่องอย่างง่าย เป็นหนังสือที่มีภาพเป็นส่วนประกอบสำคัญ คำโครงเรื่องไม่ซับซ้อน เพราะเด็กวัยนี้ยังอ่านไม่คล่อง เรื่องที่แต่งสั้นๆ และใช้ภาษาง่ายๆ จึง จะการอ่านได้เป็นอย่างดี

8.หนังสือภาพประกอบเรื่อง หนังสือที่กล่าวมาข้างต้น ส่วนมากจะเสนอเนื้อหาผ่านภาพ ภาพประกอบเป็นส่วนสำคัญที่สุด แต่หนังสือภาพประกอบเนื้อเรื่องทุกขั้นตอน วนใหญ่มีภาพประกอบทุกหน้า ภาพและเรื่องที่แต่งจะสัมพันธ์กัน หนังสือประเภทนี้ผู้อ่านจะได้รับประสบการณ์เพลิดเพลิน เกิดจินตนาการ ความรู้สึก และแนวคิดเป็นคติสอนใจ

สรุปประเภทของหนังสือที่กล่าวมาข้างต้นแบ่งตามลักษณะการใช้งานได้ 2 แบบ คือ แบบที่ 1 เป็นหนังสือภาพที่มีภาพอย่างเดียว ไม่มีเนื้อหาเรื่อง ได้แก่ (1) หนังสือที่แสดงตัวเลขและจำนวนนับ(2)หนังสือที่แสดงตัวอักษร(3)หนังสือของเล่น(4)หนังสือที่แสดงความคิดรวบยอด(5)หนังสือที่แสดงเกี่ยวกับคน สัตว์ สิ่งของ และสถานที่(6)หนังสือที่แสดงภาพโดยไม่มีตัวหนังสือ(7)หนังสือที่แสดงภาพประกอบเรื่องอย่างง่าย(8)หนังสือภาพประกอบเรื่อง ซึ่งหนังสือภาพที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นประเภทหนังสือภาพอย่างเดียวไม่มีเนื้อหาเรื่อง เปิดโอกาสให้เด็กได้เล่าตามจินตนาการผ่านตัวละคร

1.6 ลักษณะหนังสือภาพสำหรับเด็ก

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก จินตนา ไบกาซูยี (2534) ณรงค์ ทองปาน (2526) รัญจวน อินทรกำแหง(2517) วินัย รอดจ่าย (2534) และวิริยะ สิริสิงห (2550) กล่าวถึงลักษณะของหนังสือภาพที่ดีเอาไว้ สรุปได้ดังนี้

หนังสือภาพสำหรับเด็ก คือ หนังสือที่เด็กอ่านแล้วสนุกสนานเพลิดเพลิน มีเนื้อหาสาระตรงกับใจที่เด็กอยากอ่าน มีรูปเล่มสีสันสวยงามสะดุดตาชวนให้หยิบขึ้นมาอ่านโดยไม่ต้องบังคับลักษณะที่ดีของหนังสือสำหรับเด็กประกอบด้วย

1.เทคนิคการพิมพ์และการจัดรูปเล่ม การพิมพ์ภาพและตัวอักษรนั้นต้องชัดเจนตัวอักษรแบบมีหัว ขนาด 24 พอยท์ เพราะอ่านง่ายจึงเหมาะสำหรับเด็กอนุบาล ปกต้องสวยงามดึงดูดความสนใจเด็ก ขนาด

รูปเล่มเหมาะสมกับความต้องการของเด็กคือขนาด 8 หน้ายกพิเศษ มีขนาด กว้าง X ยาว: 8 ¼ X 11 ¼ นิ้ว หรือ 20.5 X 28.5 เซนติเมตร ซึ่งเป็นขนาดมาตรฐานสากล ใช้กระดาษที่มีคุณภาพ การจัดหนังสือดูโดดเด่น ภาพกับตัวอักษรไม่ทับกัน มีชื่อเรื่องที่ดึงดูดความสนใจ และการเข้าเล่มด้วยวิธีด้วยลวดหรือด้วยกลางเล่มเป็นการเย็บแบบbungหลังคา

2.เนื้อหา มีจุดประสงค์ของเรื่องที่ชัดเจน เด็กควรได้รับประโยชน์และแง่คิดหลังจากดูหรืออ่านหนังสือแล้ว แต่จะไม่สอนโดยตรงเพราะเป้าหมายจากการสั่งสอนของพ่อแม่ที่บ้านแล้ว มีเนื้อหาที่น่าสนใจสนุกสนาน

3.ตัวละครต้องมีความสอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา เพราะตัวละครจะเป็นผู้ที่ดำเนินบทบาทไปตามธรรมชาติของคนของจริง ๆ สมเหตุสมผลและมีความสำคัญต่อเนื้อเรื่อง ตัวละครจะเป็นเสมือนตัวแทนของเด็กในการได้รับความรัก ความอบอุ่น ความรู้ ตลอดจนปลูกฝังลักษณะนิสัย

4.ภาพประกอบ ถือเป็นหัวใจของหนังสือสำหรับเด็ก โดยเฉพาะเด็กอนุบาลที่อ่านหนังสือด้วยภาพมากกว่าอ่านด้วยหนังสือ เพราะภาพทำให้เด็กสนุกสนานเพลิดเพลิน

สรุปได้ว่า หนังสือภาพที่เหมาะสมสำหรับเด็กควรมีขนาดรูปเล่มที่เหมาะสม มีชื่อเรื่องน่าสนใจ มีการพิมพ์คมชัดน่าสนใจ มีเนื้อหาที่เหมาะสมกับวัยของเด็ก ไม่มีการสั่งสอนโดยตรงแต่มีข้อคิดให้เด็กได้คิด คล้อยตาม และที่สำคัญภาพประกอบต้องมีสีสันสวยงามวาดอย่างประณีตและสื่อความหมายของเรื่องราวได้ดี ช่วยให้เด็กได้จินตนาการอันแสนสุขไป

1.7 การเล่าเรื่องจากหนังสือภาพ

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช (2527) กล่าวว่า การเล่าเรื่องราวว่าเป็นการถ่ายทอดเรื่องราวของผู้พูดที่ต้องการสื่อสารให้ผู้ฟังได้รับรู้ในสิ่งที่ผู้พูดต้องการ การที่เด็กปฐมวัยได้มีโอกาสพูดหรือเล่าเรื่องของตนเองให้เพื่อนๆ ฟัง เป็นการให้เด็กฝึกให้เด็กได้เรียนรู้กฎเกณฑ์ของการใช้ภาษาได้รับรู้และเข้าใจความรู้สึกของเพื่อนๆ และสามารถปรับตัวให้อยู่ร่วมกับเพื่อนๆ ได้อย่างดี

หนังสือภาพที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นหนังสือภาพที่ไม่มีคำบรรยายหรือไม่มีเนื้อเรื่อง มีแต่ภาพประกอบของหนังสือที่สื่อให้รู้ว่าเรื่องราวเกี่ยวกับกับอะไรและมีตัวละครเพื่อเปิดโอกาสให้เด็กได้เล่าตามจินตนาการ

สรุปได้ว่า การเล่าเรื่องจากภาพโดยมีภาพประกอบของหนังสือเป็นฉากในการเล่าเรื่องราวจากหนังสือภาพเป็นฉากและมีตัวละครจะช่วยให้เด็กเกิดความคิดสร้างสรรค์และจินตนาการมีมนุษย์สัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนๆ เป็นการวางรากฐานสำคัญในการเรียนรู้ของเด็กในอนาคต

งานวิจัยในต่างประเทศ

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก ฮัฟ และ คนอื่นๆ (1987) ศึกษาถึงสิ่งที่ช่วยกระตุ้นในการเล่าเรื่องของเด็กชั้นอนุบาลชั้นปีที่ 3 พบว่าเด็กที่เล่าเรื่องจากภาพและหนังสือภาพที่ไม่มีคำบรรยายจำนวน 8 หน้า จะช่วยให้เด็กได้สร้างเรื่องใหม่ๆ ด้วยตัวของเขาเอง การที่เด็กได้เล่าเรื่องด้วยตัวเองของเขาเองนี้จะช่วยให้ภาษามีความประณีตสมบูรณ์มากขึ้น

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก เวลล์ฮูเซน (1993) ศึกษาการเล่าเรื่องของเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมที่แตกต่างกัน 3 อย่าง ได้แก่ กิจกรรมการเล่าเรื่องที่คิดขึ้นเองโดยไม่มีสื่อ กิจกรรมการเล่าเรื่องจากรูปภาพ 1 ภาพ และกิจกรรมการวาดรูปภาพ 1 ภาพพร้อมกับเล่าเรื่องจากภาพนั้น ผลการทดลองพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการเล่าเรื่องที่คิดขึ้นเองโดยไม่มีสื่อมีความคิดคล่องแคล่ว (Fluency) มากกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับกิจกรรมการเล่าเรื่องจากภาพ 1 ภาพ และ กิจกรรมการวาดรูปวาดภาพ 1 ภาพพร้อมกับการเล่าเรื่องจากภาพ

งานวิจัยในประเทศ

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก ขวัญฟ้า รังสิยานนท์ (2531) ศึกษาการเปรียบเทียบความชอบและไม่ชอบของเด็กอนุบาลและผู้ปกครองที่มีต่อรูปแบบภาพประกอบหนังสือภาพ ผลการวิจัยพบว่า เด็กและผู้ปกครองชอบภาพที่มีลักษณะเหมือนจริง เขียนด้วยพู่กันมากที่สุด ไม่ชอบภาพแบบจินตนาการและการสร้างภาพแบบปะติด เด็กจะชอบภาพสีวรรณะเย็นและมีการจัดองค์ประกอบแบบสมดุล ชาย-ขวา

วรเกียรติ ทองไทย (2553) อ้างอิงจาก ศิริจันทร์ ศรีนวนนิต ๒๕๔๙) ศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้กิจกรรมศิลปะและการเล่นโดยใช้ภาพประกอบที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์และความพึงพอใจของเด็กปฐมวัย ชั้นปี ๒ ปีการศึกษา ๒๕๔๙ โดยเลือกแบบเจาะจงเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มละ ๓๐ คน ใช้เวลาในการทดลอง ๘ สัปดาห์ เครื่องมือที่ใช้ได้แก่ แผนการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้กิจกรรมศิลปะ แผนประกอบการเล่น และแบบทดสอบความคิดสร้างสรรค์โดยอาศัยรูปแบบ A ของ ทอร์เรนซ์ ผลการวิจัยพบว่า เด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้กิจกรรมศิลปะและเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้ภาพประกอบมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์สูงขึ้น และเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้ภาพประกอบมีคะแนนความคิดสร้างสรรค์สูงกว่าเด็กปฐมวัยที่ได้รับการจัดประสบการณ์การเล่นโดยใช้กิจกรรมศิลปะอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นางนัยเนตร อารอมะ(๒๕๕๒)จากการใช้หนังสือรถไฟชุด “ ผลไม้ของหนู ” แก้ปัญหาพฤติกรรมไม่กล้าออกมาพูดหน้าชั้นของนักเรียนได้ผลดังนี้ นักเรียนทั้ง ๓ คน มีการพัฒนาและปรับเปลี่ยนพฤติกรรมดีขึ้นเป็นลำดับเริ่มจากกล้าออกมาหน้าชั้นแต่ไม่กล้าพูด ในสัปดาห์ที่ ๒ และค่อยๆ กล้าพูดโดยพูดตามครู หรือครูต้องคอยกระตุ้น หลังจากนั้นในสัปดาห์ที่ ๓นักเรียนทั้ง ๓ คนสามารถออกมาพูดหน้าชั้นเรียนได้อย่างมั่นใจ และพฤติกรรมดียังคงอยู่กับเด็กถึงแม้ครูจะเปลี่ยนไปใช้หนังสือเล่มใหม่และใช้สอนต่อเพิ่มในสัปดาห์ต่อไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการศึกษาและการดำเนินการในครั้งนี้ทำให้นักเรียนกล้าออกมาพูดหน้าชั้นและมีความรู้สึกที่ดีต่อภาษาไทย สิ่งเหล่านี้จะเป็นพื้นฐานที่ดีในการพัฒนาการใช้ภาษาไทยในชั้นเรียนที่สูงต่อไป

2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัย

2.1 ความหมายการเรียนรู้

ความหมายการเรียนรู้ คือ กระบวนการที่ทำให้คนเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม ความคิด คนสามารถเรียนรู้ได้จากการได้ยิน การสัมผัส การอ่าน การใช้เทคโนโลยี การเรียนรู้ของเด็กและผู้ใหญ่จะต่างกัน เด็กจะเรียนรู้ด้วยการเรียนในห้อง การซักถาม ผู้ใหญ่มักเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ที่มีอยู่ แต่การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากประสบการณ์ที่ผู้สอนนำเสนอ โดยการปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้สอนและผู้เรียน ผู้สอนจะเป็นผู้ที่สร้างบรรยากาศทางจิตวิทยาที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ ที่จะให้เกิดขึ้นเป็นรูปแบบใดก็ได้เช่น ความเป็นกันเอง ความเข้มงวด กวดขัน หรือความไม่มีระเบียบวินัย สิ่งเหล่านี้ผู้สอนจะเป็นผู้สร้างเงื่อนไข และสถานการณ์เรียนรู้ให้กับผู้เรียน ดังนั้น ผู้สอนจะต้องพิจารณาเลือกรูปแบบการสอน รวมทั้งการสร้างปฏิสัมพันธ์กับผู้เรียน โดยพิจารณาจากทฤษฎีการเรียนรู้รูปแบบต่างๆ ดังนี้

2.2 การเรียนรู้ตามทฤษฎีของ Bloom (Bloom's Taxonomy)

Bloom's Taxonomy กล่าวถึงการจำแนกการเรียนรู้ตามทฤษฎีของบลูม ซึ่งแบ่งเป็น ๓ ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย โดยในแต่ละด้านจะมีการจำแนกระดับความสามารถจากต่ำสุดไปถึง

สูงสุด เช่น ด้านพุทธิพิสัย เริ่มจากความรู้ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ การประเมิน นอกจากนี้ยังนำเสนอระดับความสามารถที่มีการปรับปรุงใหม่ตามแนวคิดของ Anderson and Krathwohl (2001) เป็น การจำ(Remembering) การเข้าใจ(Understanding) การประยุกต์ใช้(Applying) การวิเคราะห์ (Analysing) การประเมินผล (Evaluating) และการสร้างสรรค์ (Creating) ด้านจิตพิสัย จำแนกเป็น การรับรู้, การตอบสนอง, การสร้างค่านิยม, การจัดระบบ และการสร้างคุณลักษณะจากค่านิยม ด้านทักษะพิสัย จำแนกเป็น ทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย, ทักษะการเคลื่อนไหวอวัยวะสองส่วนหรือมากกว่าพร้อมๆกัน, ทักษะการสื่อสารโดยใช้ท่าทาง และทักษะการแสดงพฤติกรรมทางการพูด

ทฤษฎีการเรียนรู้คืออะไร

การเรียนรู้ (Learning) คือ กระบวนการของประสบการณ์ที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมอย่างค่อนข้างถาวร ซึ่งการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนี้ไม่ได้มาจากภาวะชั่วคราว วุฒิภาวะ หรือสัญชาตญาณ (Klein 1991:2)

การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร โดยเป็นผลจากการฝึกฝนเมื่อได้รับการเสริมแรง มิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติที่เรียกว่า ปฏิกิริยาสะท้อน (Kimble and Garmezy) การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่ทำให้พฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม อันเป็นผลจากการฝึกฝนและประสบการณ์ แต่มิใช่ผลจากการตอบสนองที่เกิดขึ้นตามธรรมชาติ (Hilgard and Bower) การเรียนรู้เป็นการแสดงให้เห็นถึงพฤติกรรมที่มีการเปลี่ยนแปลง อันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่แต่ละคนได้ประสบมา (Cronbach) การเรียนรู้เป็นกระบวนการที่บุคคลได้พยายามปรับพฤติกรรมของตน เพื่อเข้ากับสภาพแวดล้อมตามสถานการณ์ต่าง ๆ จนสามารถบรรลุถึงเป้าหมายตามที่แต่ละบุคคลได้ตั้งไว้ (Pressey, Robinson and Horrock, 1959)

ทฤษฎีการเรียนรู้ของบลูม เป็นอย่างไร

Bloom ได้แบ่งการเรียนรู้เป็น 6 ระดับ

ความรู้ที่เกิดจากความจำ (knowledge) ซึ่งเป็นระดับล่างสุด

ความเข้าใจ (Comprehend)

การประยุกต์ (Application)

การวิเคราะห์ (Analysis) สามารถแก้ปัญหา ตรวจสอบได้

การสังเคราะห์ (Synthesis) สามารถนำส่วนต่างๆ มาประกอบเป็นรูปแบบใหม่ได้ให้แตกต่างจากรูปเดิม เน้นโครงสร้างใหม่

การประเมินค่า (Evaluation) วัดได้ และตัดสินใจว่าอะไรถูกหรือผิด ประกอบการตัดสินใจบนพื้นฐานของเหตุผลและเกณฑ์ที่แน่ชัด

ทฤษฎีการเรียนรู้ เบนจามิน บลูมและคณะ (Bloom et al, 1956) มีลักษณะอย่างไร ได้จำแนกจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ออกเป็น 3 ด้าน คือ

1.พุทธิพิสัย (Cognitive Domain)

พฤติกรรมด้านสมองเป็นพฤติกรรมเกี่ยวกับสติปัญญา ความรู้ ความคิด ความเฉลียวฉลาด ความสามารถในการคิดเรื่องราวต่างๆ อย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งเป็นความสามารถทางสติปัญญา

พฤติกรรมทางพุทธิพิสัย 6 ระดับ ได้แก่

1.ความรู้ความจำ ความสามารถในการเก็บรักษามวลประสบการณ์ต่าง ๆ จากการที่ได้รับรู้ไว้และระลึกสิ่งนั้นได้เมื่อต้องการเปรียบเทียบกับบันทึกเสียงหรือวีดิทัศน์

ที่สามารถเก็บเสียงและภาพของเรื่องราวต่างๆได้ สามารถเปิดฟังหรือ ดูภาพเหล่านั้นได้ เมื่อต้องการ

2. ความเข้าใจเป็นความสามารถในการจับใจความสำคัญของสื่อ และสามารถแสดงออกมาในรูปของการแปลความ ตีความ คาดคะเน ขยายความ หรือ การกระทำอื่น ๆ

3. การนำความรู้ไปใช้ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ไปใช้ในกาแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้

4. การวิเคราะห์

ผู้เรียนสามารถคิด หรือ แยกแยะเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญได้ และมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนที่เกี่ยวข้องกัน ความสามารถในการวิเคราะห์จะแตกต่างกันไปแล้วแต่ความคิดของแต่ละคน

5. การสังเคราะห์

ความสามารถในการที่ผสมผสานส่วนย่อย ๆ เข้าเป็นเรื่องราวเดียวกันอย่างมีระบบ เพื่อให้เกิดสิ่งใหม่ที่สมบูรณ์และดีกว่าเดิม อาจเป็นการถ่ายทอดความคิดออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจได้ง่าย การกำหนดวางแผนวิธีการดำเนินงานขั้นใหม่ หรือ อาจจะเกิดความคิดในอันที่จะสร้างความสัมพันธ์ของสิ่งที่เป็นนามธรรมขึ้นมาในรูปแบบ หรือ แนวคิดใหม่

6. การประเมินค่า

เป็นความสามารถในการตัดสิน ตีราคา หรือ สรุปเกี่ยวกับคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ ออกมาในรูปของคุณธรรมอย่างมีกฎเกณฑ์ที่เหมาะสม ซึ่งอาจเป็นไปตามเนื้อหาสาระในเรื่องนั้น ๆ หรืออาจเป็นกฎเกณฑ์ที่สังคมยอมรับก็ได้

2.จิตพิสัย (Affective Domain)(พฤติกรรมด้านจิตใจ)

ค่านิยม ความรู้สึก ความซาบซึ้ง ทศนคติ ความเชื่อ ความสนใจและคุณธรรม พฤติกรรมด้านนี้อาจไม่เกิดขึ้นทันที ดังนั้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนโดยจัดสภาพแวดล้อมที่เหมาะสม และสอดแทรกสิ่งที่ดึงดูดใจอยู่ตลอดเวลา จะทำให้พฤติกรรมของผู้เรียนเปลี่ยนไปในแนวทางที่พึงประสงค์ได้

ด้านจิตพิสัย จะประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ระดับ ได้แก่

1.การรับรู้เป็นความรู้สึกที่เกิดขึ้นต่อปรากฏการณ์ หรือสิ่งเร้าอย่างใดอย่างหนึ่ง

ซึ่งเป็นไปในลักษณะของการแปลความหมายของสิ่งเร้านั้นว่าคืออะไร แล้วจะแสดงออกมาในรูปของความรู้สึกที่เกิดขึ้น

2. การตอบสนองเป็นการกระทำที่แสดงออกมาในรูปของความเต็มใจ ยินยอม และพอใจต่อสิ่งเร้านั้น ซึ่งเป็นการตอบสนองที่เกิดจากการเลือกสรรแล้ว

3. การเกิดค่านิยมการเลือกปฏิบัติในสิ่งที่เป็นที่ยอมรับกันในสังคม การยอมรับนับถือในคุณค่านั้น ๆ หรือปฏิบัติตามในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จนกลายเป็นความเชื่อ แล้วจึงเกิดทัศนคติที่ดีในสิ่งนั้น

4. การจัดระบบการสร้างแนวคิด จัดระบบของค่านิยมที่เกิดขึ้นโดยอาศัยความสัมพันธ์

ถ้าเข้ากันได้ก็จะยึดถือต่อไป แต่ถ้าขัดกันอาจไม่ยอมรับอาจจะยอมรับค่านิยมใหม่โดยยกเลิกค่านิยมเก่า

5. บุคลิกภาพการนำค่านิยมที่ยึดถือมาแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัยประจำตัว ให้ประพฤติปฏิบัติแต่สิ่งที่ถูกต้องดีงามพฤติกรรมด้านนี้ จะเกี่ยวกับความรู้สึกและจิตใจ ซึ่งจะเริ่มจากการได้รับรู้จากสิ่งแวดล้อม แล้วจึงเกิดปฏิกิริยาโต้ตอบ ขยายกลายเป็นความรู้สึกด้านต่าง ๆ

จนกลายเป็นค่านิยม และยังพัฒนาต่อไปเป็นความคิด อุดมคติ ซึ่งจะเป็นควบคุมทิศทางพฤติกรรมของคนคน จะรู้ดีรู้ชั่วอย่างไรนั้น ก็เป็นผลของพฤติกรรมด้านนี้

3.ทักษะพิสัย (Psychomotor Domain) (พฤติกรรมด้านกล้ามเนื้อประสาท)

พฤติกรรมที่บ่งถึงความสามารถในการปฏิบัติงานได้อย่างคล่องแคล่วชำนาญ ซึ่งแสดงออกมาได้โดยตรง โดยมีเวลาและคุณภาพของงานเป็นตัวชี้ระดับของทักษะ

พฤติกรรมด้านทักษะพิสัย ประกอบด้วย พฤติกรรมย่อย ๆ 5 ชั้น ดังนี้

1. การรับรู้เป็นการให้ผู้เรียนได้รับรู้หลักการปฏิบัติที่ถูกต้อง หรือ เป็นการเลือกหาตัวแบบที่สนใจ
2. กระทำตามแบบ หรือ เครื่องชี้แนะ ... เป็นพฤติกรรมที่ผู้เรียนพยายามฝึกตามแบบที่ตนสนใจและพยายามทำซ้ำ เพื่อที่จะให้เกิดทักษะตามแบบที่ตนสนใจให้ได้ หรือ สามารถปฏิบัติงานได้ตามข้อแนะนำ
3. การหาความถูกต้อง พฤติกรรมสามารถปฏิบัติได้ด้วยตนเอง โดยไม่ต้องอาศัยเครื่องชี้แนะ เมื่อได้กระทำซ้ำแล้ว ก็พยายามหาความถูกต้องในการปฏิบัติ
4. การกระทำอย่างต่อเนื่องหลังจากตัดสินใจเลือกรูปแบบที่เป็นของตนเองจะกระทำตามรูปแบบนั้นอย่างต่อเนื่อง จนปฏิบัติงานที่ย่างยากซับซ้อนได้อย่างรวดเร็ว ถูกต้อง คล่องแคล่ว การที่ผู้เรียนเกิดทักษะได้ ต้องอาศัยการฝึกฝนและกระทำอย่างสม่ำเสมอ
5. การกระทำได้อย่างเป็นธรรมชาติ พฤติกรรมที่ได้จากการฝึกอย่างต่อเนื่องจนสามารถปฏิบัติ ได้คล่องแคล่วว่องไวโดยอัตโนมัติ เป็นไปอย่างธรรมชาติ ซึ่งถือเป็นความสามารถของการปฏิบัติในระดับสูง

2.3 ความสำคัญของการศึกษาเด็กปฐมวัยปฐมวัย

การจัดการศึกษาสำหรับเด็กปฐมวัยมีความสำคัญอย่างไร และจัดอย่างไร จึงจะถูกต้องเหมาะสม ที่จะทำให้เด็กปฐมวัยพัฒนาอย่างเต็มตามศักยภาพ การศึกษาระดับเริ่มแรกนี้สำคัญมาก น่าเสียดายที่คนมักจะเข้าใจผิด วัยเจ็ดปีแรกของมนุษย์นั้น กำหนดคุณสมบัติของคนเราเกือบจะทั้งหมด การให้การศึกษาในเจ็ดปีแรกของคนเราจึงสำคัญที่สุด เราอยากจะทำให้ลูกหลานของเราเป็นเด็กและเติบโตเป็นผู้ใหญ่แบบไหน การเรียนรู้การศึกษาในเจ็ดปีแรกนี้แหละ มีความหมายที่สุด

หากวาพื้นฐานในวัยนี้ได้ดี ลูกหลานของเราก็จะมีความสุขในการเรียนหรือทำกิจกรรมต่างๆ ทำให้เด็กมีความคิดสร้างสรรค์ มีความมั่นใจรู้จักปรับตัวเข้ากับสังคม รู้จักคิด รู้จักพูด รู้จักแก้ไขปัญหา รู้จักค้นหาคำตอบ หรือมีความพร้อมทั้งกาย ใจ สังคมและสติปัญญา พร้อมทั้งจะเรียนในระดับสูงขึ้นอย่างมีคุณภาพและศักยภาพ

แต่ถ้าหากการศึกษาของเด็กปฐมวัยผิดพลาด เด็กต้องถูกบังคับเรียนเขียน อ่านด้วยความทุกข์ ในสิ่งที่ยังไม่มีความพร้อม ไม่มีความคิดสร้างสรรค์เพราะไม่เคยถูกปล่อยและส่งเสริมให้คิดอย่างอิสระ ไม่รู้จักแก้ปัญหา เกิดกีดกันที่ไม่ได้เล่นไม่ได้ทำอะไรในสิ่งที่วัยเด็กควรได้ทำ เมื่อเด็กมีโอกาสนี้จะหาวิธีที่จะชดเชยในสิ่งที่ขาดหายไปโดยไม่สนใจว่าจะถูกหรือผิด ซึ่งก็อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กส่วนหนึ่งมีปัญหา การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยยังถูกเข้าใจผิดอยู่มาก

การจัดการศึกษาให้กับเด็กปฐมวัยไม่ใช่จับเด็กมาเขียนมาอ่านอย่างจริงจังเหมือนกับเด็กประถม เด็กมัธยม เพราะนั่นคือการทำร้ายพัฒนาการด้านต่างๆของเด็ก และสร้างความเครียดอย่างคาดไม่ถึง การศึกษาปฐมวัยมิใช่การบังคับให้เด็ก หรือลูก หลานของตนต้องอ่านออก เขียนได้ตั้งแต่วัยอนุบาล โดยมีการเรียนพิเศษ มีการบ้าน มีแบบฝึกหัดเป็นเล่มๆ ซึ่งไม่ได้คำนึงถึงความพร้อมของเด็กเลยว่าเด็กมีพัฒนาการด้านร่างกายเป็นอย่างไร เด็กมีการใช้มือ ควบคุมกล้ามเนื้อเล็กได้ดีแล้วหรือยังที่บังคับให้เขาจับดินสอเขียนตามที่ผู้ใหญ่กำหนด ซึ่งเด็กบางคนยังหยิบจับอะไรได้ไม่ดีเลย

การศึกษาปฐมวัยมิใช่การบังคับให้เด็กนั่งเรียนอย่างจริงจัง หน้าติดกับสมุดแบบฝึกหัด มือจับดินสออยู่ตลอดเวลา เด็กไม่มีโอกาสได้เล่น ได้ทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนหรือผู้อื่น ไม่มีโอกาสได้คิด และแสดงความคิดอย่างอิสระ การให้งบประมาณสนับสนุนการศึกษาปฐมวัยนั้นถูกต้องแล้ว แต่เรายังห่วงอยู่ว่า หน่วยงานที่ได้รับงบประมาณด้านนี้ไป จะมีความเข้าใจเรื่องการศึกษาปฐมวัยถูกต้องหรือไม่

2.4 ประเภทของการเรียนรู้

2.4.1 วิธีการแบบองค์รวม

วิธีการแบบองค์รวมสำหรับการเรียนการสอนและการเรียนรู้ ครอบคลุมถึงการเชื่อมโยงกันของจิตใจ ร่างกาย และจิตวิญญาณ⁴ เมื่อนักการศึกษาปฐมวัยใช้วิธีการแบบองค์รวม พวกเขาจะให้ความสนใจกับเด็กทั้งทางกายภาพ ความเป็นตัวเด็ก สังคม อารมณ์ และจิตวิญญาณ เช่นเดียวกับองค์ความรู้ในแง่ของการเรียนรู้ ในขณะที่นักการศึกษาอาจจะวางแผนหรือการประเมินด้วยการให้ความสำคัญโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับผลหรือส่วนประกอบของการเรียนรู้ เขาจะเห็นการเรียนรู้ของเด็กเป็นแบบบูรณาการและมีการเชื่อมโยงระหว่างกัน เขาตระหนักถึงการเชื่อมโยงระหว่างเด็ก ครอบครัว และชุมชน และความสำคัญของความสัมพันธ์ที่เชื่อมโยงซึ่งกันและกันและการร่วมมือกันเพื่อการเรียนรู้ เขาเห็นว่าการเรียนรู้เป็นกิจกรรมทางสังคมและให้ความสำคัญต่อการเรียนรู้ร่วมกันและการมีส่วนร่วมของชุมชน

นอกจากนี้ การบูรณาการแบบองค์รวมเพื่อการเรียนการสอนและการเรียนรู้อย่างมุ่งเน้นไปที่การเชื่อมโยงกับโลกธรรมชาติ นักการศึกษาจะถนอมรักษาขีดความสามารถของเด็กที่จะเข้าใจและเคารพในสภาพแวดล้อมทางธรรมชาติและการพึ่งพาซึ่งกันและกันระหว่างผู้คน พืช สัตว์ และผืนแผ่นดิน

2.4.2 การตอบสนองต่อเด็ก

นักการศึกษาตอบสนองต่อทุกจุดแข็ง ความสามารถ และความสนใจของเด็ก พวกเขาให้ความสำคัญและสร้างจุดแข็ง ทักษะและความรู้ของเด็ก เพื่อรับประกันว่า เด็กมีแรงจูงใจและมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ พวกเขาตอบสนองต่อความเชี่ยวชาญ วัฒนธรรมประเพณี และการรับรู้ ภาษาต่าง ๆ ที่เด็กบางคนใช้พูด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กพื้นเมืองอะบอริจินและชาวเกาะตอเรสและกลุ่ที่เด็กกลุ่มที่มีความต้องการเป็นพิเศษในชีวิตประจำวันของพวกเขา

2.4.3 การเสริมต่อการเรียนรู้

การตัดสินใจและการกระทำของนักการศึกษาที่สร้างอยู่บนความรู้และทักษะของเด็กที่มีอยู่แล้ว เพื่อขยายการเรียนรู้ของเด็กให้เพิ่มมากขึ้น

2.4.4 การเรียนรู้ผ่านการเล่น

การเล่นเป็นการให้โอกาสแก่เด็กที่จะเรียนรู้ในขณะที่พวกเขาได้ค้นพบ สร้างสรรค์ แสดงออกโดยไม่ได้เตรียมการล่วงหน้าและจินตนาการ เมื่อเด็กเล่นกับเด็กคนอื่น ๆ พวกเขาสร้างกลุ่มสังคมขึ้นมา ลองทดสอบความคิดต่าง ๆ ทำทายความคิดของกันและกันและสร้างความเข้าใจขึ้นมาใหม่ การเล่นเป็นการให้สภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถถามคำถาม แก้ปัญหาและมีส่วนร่วมในการคิดอย่างมีวิจารณญาณ การเล่นได้ขยายความคิดของเด็กและเพิ่มความปรารถนาที่จะรู้และเรียนรู้ ด้วยวิธีการเหล่านี้ การเล่นสามารถส่งเสริมการแสดงออกที่ดีต่อการเรียนรู้ การที่เด็กอยู่ในภาวะแห่งการเล่นแสดงให้เห็นว่า วิธีการเล่นช่วยให้พวกเขาได้สนุกกับการเป็น ได้อย่างง่าย ๆ

2.4.5 การเรียนการสอนโดยเจตนา

การเรียนการสอนโดยเจตนา เป็นการสอนที่มีความชัดเจน มีวัตถุประสงค์และผ่านการไตร่ตรอง

นักการศึกษาที่มีส่วนร่วมในการเรียนการสอนโดยเจตนา จะเข้าใจว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นในบริบททางสังคม และการมีปฏิสัมพันธ์และการสนทนาคือส่วนสำคัญยิ่งสำหรับการเรียนรู้ นักการศึกษาจะกระตือรือร้นในส่งเสริมการเรียนรู้ของเด็กผ่านประสบการณ์ที่คุ้มค่าและมีความท้าทาย พร้อมทั้งมีปฏิสัมพันธ์ที่ส่งเสริมทักษะการคิดระดับสูง เขาใช้กลยุทธ์ ดังเช่นการสร้างแบบจำลองและการสาธิต การตั้งคำถาม การคาดเดา การอธิบาย การ

มีส่วนร่วมในการคิดร่วมกัน และการแก้ปัญหา ทั้งหมดนี้เพื่อที่จะขยายความคิดและการเรียนรู้ของเด็ก นักการศึกษาที่มีความยืดหยุ่นเปลี่ยนเข้าสู่และออกจากบทบาทที่แตกต่างกัน และนำกลยุทธ์ต่าง ๆ มาใช้เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงของบริบท นักการศึกษาวางแผนจะให้เกิดโอกาสสำหรับการสอนและการสร้างความรู้โดยเจตนา และบันทึกและเฝ้าระวังการเรียนรู้เด็ก

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

ระบุระเบียบวิธีวิจัย

กลุ่มเป้าหมายการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้และการสร้างเครื่องมือที่ใช้การวิจัย

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการทดลอง

ระบุระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้ระเบียบวิธีการวิจัยเชิงทดลองแบบกลุ่มเดียววัดสองครั้ง ดังแผนภาพต่อไปนี้
ตาราง 1 แบบแผนการวิจัย

กลุ่มทดลอง E	O ₁	X	O ₂
--------------	----------------	---	----------------

สัญลักษณ์ทางงานวิจัย

X แทน ตัวแปรอิสระ/ตัวแปรทดลอง/ตัวแปรจัดกระทำ (Treatment variable)

E แทน กลุ่มทดลอง) (Experiment group)

C แทน กลุ่มควบคุม Control group)

O_i แทน การจัดตัวแปรตามครั้งที่ 1,2...i

กลุ่มเป้าหมายการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองหอยใหม่ สังกัดเทศบาลตำบลแม่แรม อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ จาก 2 ห้องเรียน จำนวน 45 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นเด็กปฐมวัย อายุ 3 ปี ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นอนุบาล 1/2 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2560 ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองหอยใหม่ สังกัดเทศบาลตำบลแม่แรม อำเภอมะริม จังหวัดเชียงใหม่ จำนวน 10 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง จากห้องเรียนที่ผู้วิจัยเป็นผู้สอน

เครื่องมือที่ใช้และการสร้างเครื่องมือที่ใช้การวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ได้แก่

1. หนังสือนิทานภาพ
2. แผนการจัดประสบการณ์การเล่นิทานภาพ
3. แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ด้วยบัตรภาพ

4. บัตรภาพ

ขั้นตอนในการสร้างและวิธีการหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. หนังสือนิทานภาพ

หนังสือนิทานภาพที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นมีแต่ภาพประกอบสะท้อนเรื่องราวชื่อเรื่องแต่ไม่มีเนื้อหาของการเล่าเรื่องตามจินตนาการผ่านตัวละครและใช้ภาพประกอบตัวหนังสือเป็นฉากในการเล่าเรื่อง ซึ่งขั้นตอนในการสร้างหนังสือนิทานภาพและตัวละครดังนี้

1.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้และหนังสือนิทานภาพ โดยศึกษาถึงพัฒนาการเรียนรู้ภาษาและลักษณะของหนังสือนิทานภาพที่เหมาะสมสำหรับเด็กปฐมวัยเพื่อกำหนดหัวเรื่องและแนวของเรื่องสำหรับมาสร้างฉากและตัวละครของหนังสือนิทานภาพ ซึ่งมีทั้งหมด 3 เรื่อง ดังต่อไปนี้

1.1.1 เรื่องเปิดโลกนารู้ของสัตว์น่ารัก โดย จันทิมา จรัสวัฒนา

1.1.2 เรื่องร่างกายของหนู โดย จันทิมา จรัสวัฒนา

1.2 วางแผนในการสร้างฉากและตัวละครของแต่ละเรื่องโดยใช้ฉากมีความต่อเนื่องกันตลอดทั้งเล่ม ซึ่งหนังสือแต่ละเล่มมีลักษณะดังนี้ คือ

2.1.1 เรื่องเปิดโลกนารู้ของสัตว์น่ารัก มีแนวเรื่องเกี่ยวกับสัตว์เลี้ยง สัตว์ป่า ไม่มีฉากมีแต่ตัวละคร ได้แก่ ช้าง จระเข้ เต่า งู ผีเสื้อ ไก่ หมูแพนด้า หนู ม้าลาย สิงโต

2.1.2 เรื่องร่างกายของหนู มีแนวเรื่องเกี่ยวกับอวัยวะส่วนต่างๆ ไม่มีฉากมีแต่ตัวละคร ตา หู จมูก ปาก แขน ปาก ฟัน ลิ้น คิ้ว

1.3 สร้างฉากและตัวละครตามที่วางแผนไว้ในข้อ 2 โดยสร้างฉากโดยนำภาพที่ต้องการจากอินเทอร์เน็ตลงใน Microsoft Word ตกแต่งภาพและฉากให้สวยงาม ปลี่ยนลงในกระดาษอัดมัน ทำรูปเล่มเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัสแนวตั้งขนาด 22X22 เซนติเมตร หนา 10 หน้า เย็บเล่มด้วยสันก้างปลา

1.4 นำหนังสือนิทานภาพทั้ง 2 เรื่องมาพิจารณาความเหมาะสมของการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กปฐมวัยให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 คน ทานประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้อง (Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ

2. แผนการจัดประสบการณ์การเล่นิทานภาพ

การสร้างแผนการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องจากนิทานภาพ ดำเนินการสร้างตามขั้นตอนดังนี้

2.1 ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมการเล่นิทานภาพสำหรับเด็กปฐมวัยดังต่อไปนี้

2.1.1 เขียนแผนการจัดกิจกรรมการเล่นิทานภาพจำนวน 2 แผน

2.1.2 นำหนังสือนิทานภาพทั้ง 3 เรื่องและแผนการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องจากหนังสือนิทานภาพให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการศึกษปฐมวัย ทานประเมินความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์แล้วหาค่าดัชนีความสอดคล้อง(Index of Item Objective Congruence: IOC) โดยผู้เชี่ยวชาญ

3. แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทยด้วยบัตรคำ

แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทยเป็นลักษณะการให้คะแนน โดยมีคำศัพท์ 1 คำ ต่อ 1 คะแนนทดสอบด้วยบัตรภาพ

ชุดที่ แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ส่วนต่างๆของร่างกาย จำนวน 10 ภาพ

ชุดที่ แบบทดสอบการรู้คำศัพท์เปิดโลกนารู้ของสัตว์น่ารัก จำนวน 10 ภาพ

3.1 ศึกษาแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแบบทดสอบของเด็กปฐมวัย

แบบทดสอบมีคำศัพท์ในเนื้อเรื่องนิทานจำนวน 10 คำ และมีเกณฑ์การวัดเป็น

0 หมายถึง บอกไม่ได้

1 หมายถึง บอกได้

โดยสร้างแบบทดสอบเป็น 3 ชุดประกอบด้วย แบบทดสอบร่างกายของหนู แบบทดสอบสัตว์น่ารัก
แบบทดสอบอาชีพในฝันของหนู

4. บัตรคำ

สื่อวัสดุที่ทำด้วยกระดาษแข็งให้เป็นบัตรรูปสี่เหลี่ยม บัตรคำ เป็นคำศัพท์ภาษาไทยจะมีรูปประกอบ
ตัวอักษรที่เขียนบนบัตร 1 คำต่อภาพในบัตรนั้นมีลักษณะเป็นบัตรคำจำนวน 10 คำใน 1 ชุดผู้วิจัยสร้างไว้
ทดสอบด้วยกันจำนวน 2 ชุดได้แก่

ชุดที่ แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ส่วนต่างๆของร่างกาย	จำนวน 10 ภาพ
ชุดที่ แบบทดสอบการรู้คำศัพท์เปิดโลกนาฏของสัตว์น่ารัก	จำนวน 10 ภาพ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลโดยแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง จำนวน 3 รูปแบบกับกลุ่มตัวอย่าง
จำนวน 10 คน ทำการทดสอบก่อนการทดลองและหลังการทดลองดังตาราง 2
ตาราง 2 แบบแผนการทดลองหนึ่งกลุ่มวัดสองครั้ง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
E	O ₁	X	O ₂

เมื่อ O₁ แทน การทดสอบวัดการรู้คำศัพท์ภาษาไทยก่อนทดสอบ

เมื่อ O₂ แทน การทดสอบวัดการรู้คำศัพท์ภาษาไทยหลังทดสอบ

X แทน การจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องจากหนังสือนิทานภาพ

E แทน กลุ่มทดลอง

การดำเนินการทดลองมีขั้นตอนดังนี้

1. สร้างความคุ้นเคยกับกลุ่มทดลอง
2. ทำการทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทยก่อนการกิจกรรมการเล่าเรื่องจากหนังสือนิทานภาพ
3. ดำเนินการทดลองจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องจากหนังสือนิทานภาพในช่วงกิจกรรมเสริมประสบการณ์
เป็นเวลา 6 สัปดาห์ๆละ 3 วัน คือ วันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ วันละ 1 ครั้งๆ ละ30 นาที ในช่วง
กิจกรรมเสริมประสบการณ์ ตั้งแต่ 09:20- 09:50 น. รวมการทดลองทั้งสิ้น 18 ครั้ง โดยดำเนินการ
ดังภาพตาราง 3

ตาราง 3 กำหนดการจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องจากหนังสือภาพในการทดลอง

วิธีดำเนินการ	วัน	เวลา
ก่อนการทดลอง	จันทร์	
สร้างความคุ้นเคยกับกลุ่มทดลอง	อังคาร	09:20- 09:40 น.
เก็บข้อมูลก่อนการทดลอง(Pretest)	ศุกร์	09:20- 09:50 น.
ดำเนินการทดลอง	จันทร์	
การจัดกิจกรรมการเล่าเรื่องจากหนังสือ	อังคาร	09:20- 09:50 น.
สัปดาห์ละ 3 วัน รวม 6 สัปดาห์	ศุกร์	
หลังการทดลอง	จันทร์	09:20- 09:50 น.
เก็บข้อมูลหลังทดลอง(Posttest)		

- เมื่อสิ้นสุดการทดลองแล้ว ผู้วิจัยดำเนินการทดสอบผลหลังการทดลอง ด้วยแบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทย หลังจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาพ จำนวน 10 คนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย
- ทดสอบสมมติฐานเพื่อเปรียบเทียบความสามารถการรู้คำศัพท์ภาษาไทยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาพ

การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการทดลอง

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการทดลอง มาวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ ดังนี้

- หาค่าเฉลี่ย(Mean)
- เปรียบเทียบความสามารถการรู้คำศัพท์ภาษาไทยก่อนและหลังการจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาพ โดยใช้ t-test

แผนการดำเนินการ

กิจกรรม	เดือนมิถุนายน				เดือนกรกฎาคม			
	1	2	3	4	1	2	3	4
1.การเตรียมการ -การศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง -การรวบรวมข้อมูล -การสร้างเครื่องมือ	→	→						
2.การเก็บรวบรวมข้อมูล -ทดสอบกับกลุ่มทดลองและ แก้ไข -ทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง			→	→	→			
3.การวิเคราะห์ข้อมูล						→		
4.การเขียนรายงานและนำเสนอ ผลงาน								→

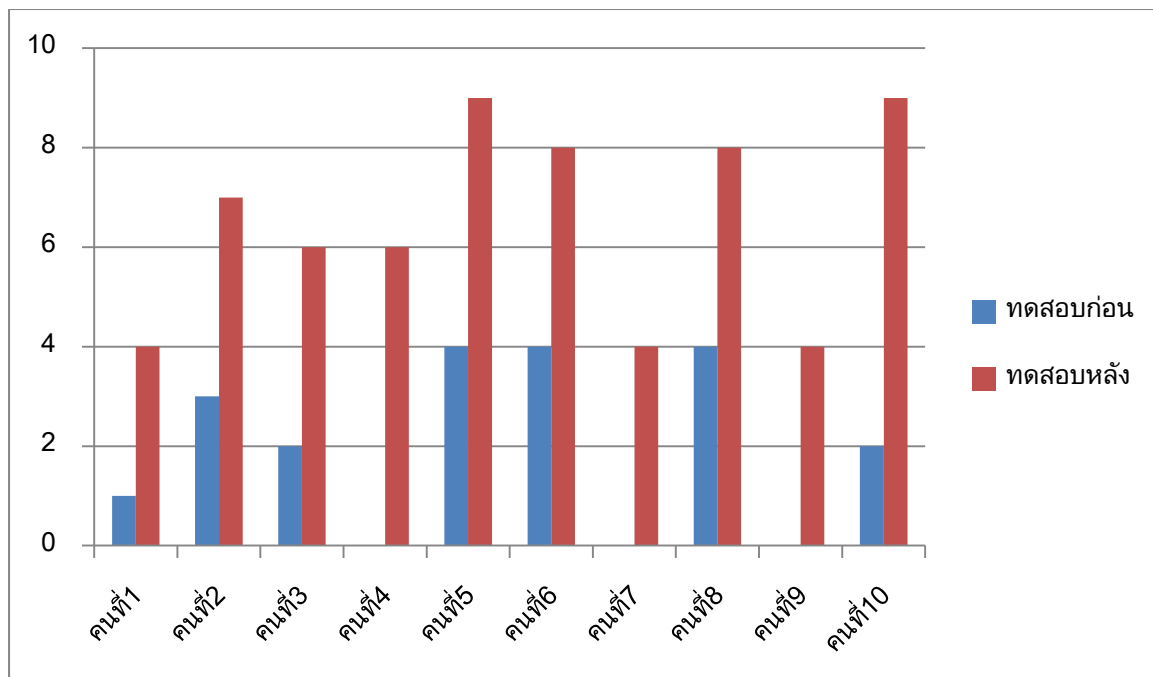
สรุปผลการวิจัย

ผลการวิจัยพบว่า การรู้คำศัพท์ภาษาไทยของเด็กปฐมวัยก่อนได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานจากหนังสือภาพอยู่ในระดับต่ำแต่หลังจากได้รับการจัดกิจกรรมการเล่านิทานจากหนังสือภาพอยู่ในระดับสูงได้มากกว่า ซึ่งได้มาจากการเก็บรวบรวมข้อมูลในครั้งนี้ของผู้วิจัย กิจกรรมการเล่านิทานภาพสามารถปรับเปลี่ยนพฤติกรรมของเด็กปฐมวัยให้พัฒนาการรู้คำศัพท์เพิ่มมากขึ้นได้จริง

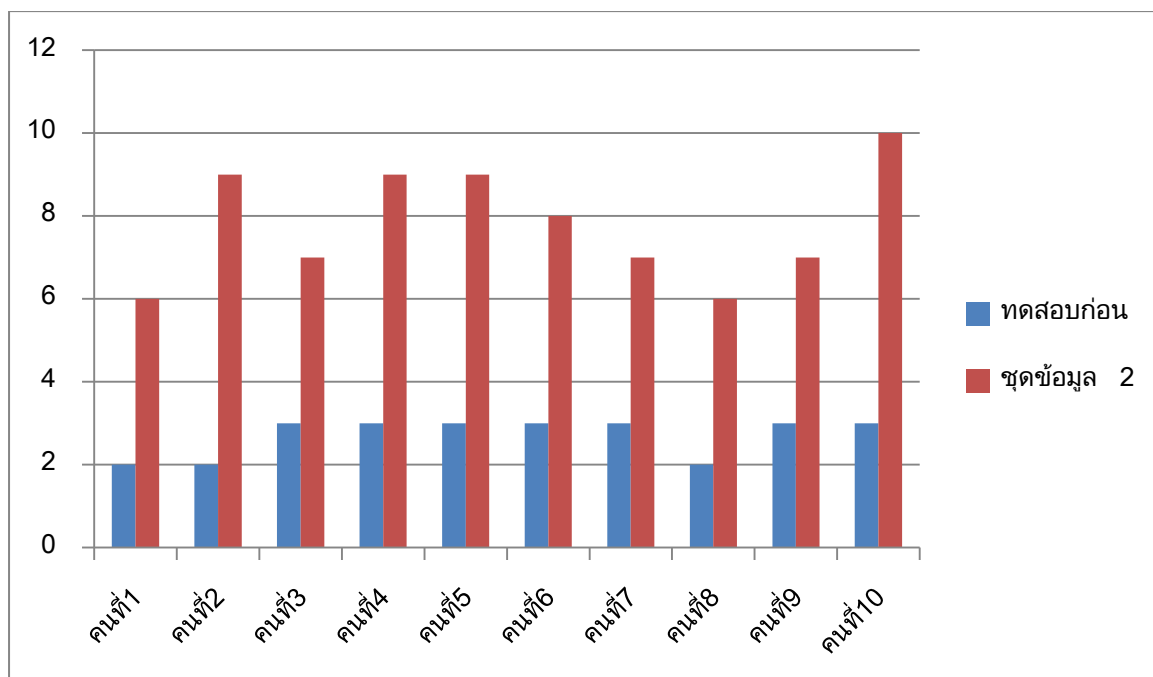
ตารางที่ 4

ลำดับที่	กิจกรรมการเล่านิทานภาพ				
	เรื่องที่ 1 ร่างกายของหนู		เรื่องที่ 2 สัตว์น่ารัก		หมายเหตุ
	ก่อน	หลัง	ก่อน	หลัง	
1.	1	4	2	6	
2.	3	7	2	9	
3.	2	6	3	7	
4.	0	6	3	9	
5.	4	9	3	9	
6.	4	8	3	8	
7.	0	4	3	7	
8.	4	8	2	6	
9.	0	4	3	7	
10.	2	9	3	10	
รวม	20	67	27	80	

นำเสนอข้อมูลในรูปแบบแผนภูมิแท่งในแบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทยเรื่องร่างกายของหนู

นำเสนอข้อมูลในรูปแบบแผนภูมิแท่งในแบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทยเรื่องสัตว์น่ารัก

บรรณานุกรม

- ขวัญฟ้า รัชสิยานนท์. (2531). การเปรียบเทียบความคิดสร้างสรรค์ของเด็กปฐมวัยที่ได้จากการฟัง
ทานด้วยการเล่าโดยใช้หุ่นกับรูปภาพ. วิทยานิพนธ์ ค.ม.(การศึกษาปฐมวัย).กรุงเทพฯ: บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- จินตนา ไบกาซูย์. (2534). การจัดทำหนังสือสำหรับเด็ก. กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ฉวีวรรณ กีนาวงศ์. (2533). การศึกษาเด็ก. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- ดวงเดือน ศาสตรภักดิ์. 2522.อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมที่มีต่อการพัฒนาการทางสติปัญญาและความสามารถ
ในการเข้าใจบุคคลอื่น.กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร.
- นพพร ประชากุล. (2542). การเปลี่ยนแปลงกระบวนทัศน์ที่สัมพันธ์กับวิธีการเล่าเรื่องในสื่อมวลชน.ใน
จินตทัศน์ทางสังคมในภาษาสื่อมวลชน: ศาสตร์และศิลป์แห่งการเล่าเรื่องในภาพยนตร์ ละครโทรทัศน์
มิวสิควิดีโอ ข่าว และโฆษณา. หน้า 1-12. กรุงเทพฯ: โครงการสื่อสันติภาพ คณะนิเทศศาสตร์
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- บุญศิริ ฤทธิ์บัณฑิต.(2549).การสร้างหนังสือภาพแบบปฏิสัมพันธ์ ในกิจกรรมลูกเสือสามัญ เรื่อง
“การผูกเงื่อน”สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่5. กรุงเทพฯ:มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- มานิช ชุ่มเมืองปัก. (2547). การเล่าเรื่องของภาพยนตร์ตลกไทยยอดเยี่ยมชุด “บุญชู” กับการสร้าง สรรค์
ของผู้กำกับภาพยนตร์. วิทยานิพนธ์ นศ.ม.(การสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- มงคล นามโคตร. (2547). การใช้หนังสือภาพเพื่อสร้างนิสัยการอ่านของเด็กปฐมวัยโรงเรียนบ้านหนองไม้
งาม จังหวัดสุรินทร์. วิทยานิพนธ์ ศษ.ม.(หลักสูตรและการสอน). นนทบุรี: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. ถ่ายเอกสาร. มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช. (2527). เอกสารประกอบ
การสอนชุด สื่อการสอนระดับปฐมวัย
- รวมพร ศรีสุมานันท์. (2541). การวิเคราะห์การเล่าเรื่องทางโทรทัศน์ในรายการสัมภาษณ์.
วิทยานิพนธ์นศ.ม (การสื่อสารมวลชน). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์ มหาวิทยาลัย. ถ่าย
เอกสาร.
- วินัย รอดจ่าย. (2534). ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชน: หนังสือสำหรับเด็ก. ใน
การเขียนและจัดทำสื่อหนังสือสำหรับเด็กและเยาวชน. มานพ ถนอมศรี, บรรณาธิการ. หน้า 8-23.
กรุงเทพฯ: ตะเกียง
- ศิริจันทร์ ศรีนวนนิต. (2549). การศึกษาผลการจัดประสบการณ์การเล่านิทานโดยใช้กิจกรรมศิลปะ
และการเล่านิทานโดยใช้ภาพประกอบที่มีต่อความคิดสร้างสรรค์และความพึงพอใจของเด็ก
ปฐมวัย.วิทยานิพนธ์ ศ.ศ.ม.(เทคโนโลยีการศึกษา).กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร.
ถ่ายเอกสาร.
- สมพร จารุณภู. (2541). คู่มือการเขียนเรื่องบันเทิงคดีและสารคดีสำหรับเด็ก. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ:
โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

ภาคผนวก

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์การเล่นเรื่องนิทานภาพ

กิจกรรมที่ 1 (วันอังคาร เวลา 09:20- 09:50 น.)

ชื่อกิจกรรม การเล่นเรื่องนิทานภาพเรื่องเปิดโลกน่ารู้ของสัตว์น่ารัก

วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กสามารถบอกคำศัพท์ภาษาไทยในนิทานภาพได้ถูกต้อง
2. เด็กสามารถเล่านิทานตามจินตนาการจากหนังสือภาพได้ถูกต้อง
3. เด็กทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนได้อย่างมีความสุข

วิธีการดำเนินการ

ขั้นนำ นำเข้าสู่บทเรียนด้วยการร้องเพลง “เสียงสัตว์” (ไม่มีนามผู้แต่ง)

ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูแนะนำหนังสือนิทานภาพและวิธีการใช้หลังจากนั้นครูเล่านิทานภาพเรื่อง เปิดโลกน่ารู้ของสัตว์น่ารัก ตามจินตนาการ

ขั้นสรุป เด็กปฐมวัยและครูสนทนาร่วมกันโดยครูใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้เด็กบอกคำศัพท์ในนิทานภาพให้เด็กคิดจากการฟังในกิจกรรม ดังนี้

1. เด็กๆ คิดว่ามีสัตว์อะไรบ้างที่อาศัยอยู่ในสวนสัตว์บ้าง
2. เด็กๆ อยากเลี้ยงสัตว์อะไร

ปัญหาและอุปสรรค

-

สื่อ

1. หนังสือภาพเปิดโลกน่ารู้ของสัตว์น่ารัก

การประเมินผล

1. สอบปากเปล่าด้วยแบบทดสอบบัตรภาพ

ภาคผนวก

เพลง “เสียงสัตว์” (ไม่มีนามผู้แต่ง)

แมวของฉันทันร้องเสียงดัง..

เหมียว เหมียว ง่าว เหมียว เหมียว ง่าว

วัวของฉันทันร้องเสียงดัง..

มอ มอ มอ มอ มอ มอ มอ

กบของฉันทันร้องเสียงดัง.. อบ อ๊ับ อบ อ๊ับ

ไก่ของฉันทันร้องเสียงดัง..

เอ็ก อี เอ็ก เอ็ก อี เอ็ก เอ็ก อี เอ็ก

เอ๊ะ.. นั้นใครร้องเพลงให้เราฟัง

ซอล ลา ซอล ฟา มี เร โด

ตัวอย่างแผนการจัดประสบการณ์การเล่นเรื่องนิทานภาพ

กิจกรรมที่ 1 (วันอังคาร เวลา 09:20- 09:50 น.)

ชื่อกิจกรรม การเล่นเรื่องนิทานภาพเรื่อง คุณหนูเรียนรู้อวัยวะต่างๆของร่างกาย
วัตถุประสงค์การเรียนรู้

1. เด็กสามารถบอกคำศัพท์ภาษาไทยในนิทานภาพได้ถูกต้อง
2. เด็กสามารถเล่านิทานตามจินตนาการจากหนังสือภาพได้ถูกต้อง
3. เด็กทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนได้อย่างมีความสุข

วิธีการดำเนินการ

ขั้นนำ นำเข้าสู่บทเรียนด้วยการร้องเพลง “ตัวเรา” (ไม่มีนามผู้แต่ง)

ขั้นดำเนินกิจกรรม ครูแนะนำหนังสือนิทานภาพและวิธีการใช้หลังจากนั้นครูเล่านิทานภาพเรื่อง คุณหนูเรียนรู้อวัยวะต่างๆของร่างกาย ตามจินตนาการ

ขั้นสรุป เด็กปฐมวัยและครูสนทนาร่วมกันโดยครูใช้คำถามเพื่อกระตุ้นให้เด็กบอกคำศัพท์ในนิทานภาพให้เด็กคิดจากการฟังในกิจกรรม ดังนี้

1. เด็กๆ คิดว่าส่วนประกอบของร่างกายมีอะไรบ้าง
2. เราใช้อะไรหายใจ
3. เราใช้อวัยวะอะไรในการมองเห็น

ปัญหาและอุปสรรค

-

สื่อ

1. หนังสือภาพเปิดโลกน่ารู้ของสัตว์น่ารัก

การประเมินผล

1. สอบปากเปล่าด้วยแบบทดสอบบัตรภาพ

ภาคผนวก

เพลง “ตัวเรา”(ไม่มีนามผู้แต่ง)

ตรงนี้เขาเรียกว่า หัว

ตรงนี้เขาเรียกว่า หน้าผาก

และนี่คือปากและนั่นคือลูกตา

ตรงนี้เขาเรียก ขา

ถัดลงมาเขาเรียกหัวไหล่

กางออกไปเขาเรียกว่า แขน

จับให้แน่นที่ตรงสะโพก

เอาไว้อยก เหน่งปีะ เหน่งปีะ

เครื่องมือ การทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทย
แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทยด้วยบัตรคำ

ลำดับ ที่	ชุดที่ 1 ส่วนต่างๆของ ร่างกาย	ตา	หู	ปาก	ลิ้น	จมูก	แก้ม	คิ้ว	ฟัน	ผม	แขน	รวม คะแนน
1.	ด.ญ. มนชยา ยืนยงศิริมาศ											
2.	ด.ช. วิทยา ผลกระสินธุ์											
3.	ด.ญ. สุรัญญา สุขสกุล ปัญญา											
4.	ด.ช. ธนากร สุขสกุลปัญญา											
5.	ด.ญ.เกษรินทร์ กระจำงโชค แก่น											
6.	ด.ช.อานนท์ ฅนอมวิทยา											
7.	ด.ญ. สุรัตนา สุขสกุลปัญญา											
8.	ด.ช.สุธิเกียรติ เลหาทาง											
9.	ด.ช.เทพทัต สุขสกุลปัญญา											
10.	ด.ญ.จุฑาทิพย์ แซ่หลี่											

เกณฑ์การประเมิน

0 คะแนน หมายถึง บอกไม่ได้

1 คะแนน หมายถึง บอกได้

แบบทดสอบการรู้คำศัพท์ภาษาไทยด้วยบัตรคำ

ลำดับ ที่	ชุดที่ 2 เปิดโลกนารู้ของสัตว์ น่ารัก	ช้าง	จระ เข้	เต่า	งู	ผีเสื้อ	ไก่	หมี แพนด้า	หมู	ม้าลาย	สิงโต	รวม คะแนน
1.	ด.ญ. มนชยา ยืนยงศิริมาศ											
2.	ด.ช. วิทยา ผลกระสินธุ์											
3.	ด.ญ. สุรัญญา สุขสกุลปัญญา											
4.	ด.ช. ธนากร สุขสกุลปัญญา											
5.	ด.ญ.เกษรินทร์ กระจำงโชค แก่น											
6.	ด.ช.อานนท์ ฅนอมวิทยา											
7.	ด.ญ. สุรัตนา สุขสกุลปัญญา											
8.	ด.ช.สุธิเกียรติ เลหาทาง											
9.	ด.ช.เทพทัต สุขสกุลปัญญา											
10.	ด.ญ.จุฑาทิพย์ แซ่หลี่											

เกณฑ์การประเมิน

0 คะแนน หมายถึง บอกไม่ได้

1 คะแนน หมายถึง บอกได้

ตัวอย่างกิจกรรมการเรียนรู้การรู้คำศัพท์ภาษาไทยผ่านกิจกรรมการเล่านิทาน

การจัดกิจกรรมการเล่านิทานภาพของเด็กปฐมวัยชั้นอนุบาล1/2 จากการสังเกตเด็กสนใจในกิจกรรม เด็กสนุกกับการเรียน

ตัวอย่างการทดสอบการเรียนรู้การรู้คำศัพท์ภาษาไทย

การวัดการรู้คำศัพท์ภาษาไทยเด็กรู้คำศัพท์มากกว่าก่อนจัดกิจกรรมจากแบบทดสอบของเด็กปฐมวัย
ชั้นอนุบาล1/2 เด็กสามารถทำได้มากกว่าครึ่งในแต่ละเรื่อง

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ-ชื่อสกุล	นางสาวจันทิมา จรัสวัฒนา
วันเดือนปีที่เกิด	01 มกราคม 2526
สถานที่เกิด	เกิดที่จังหวัดเชียงราย
สถานที่อยู่ปัจจุบัน	12 หมู่ 7 ตำบลแม่แรม อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ 5018
ตำแหน่งหน้าที่การงาน	ผู้ดูแลเด็ก
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	ศูนย์พัฒนาเด็กเล็กบ้านหนองหอยใหม่ ตำบลแม่แรม อำเภอแม่ริม จังหวัดเชียงใหม่ 50180

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2546	ประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) จากวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงราย
พ.ศ. 2546	ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง(ปวส.) จากวิทยาลัยเกษตรและเทคโนโลยีเชียงราย
พ.ศ. 2550	ศิลปศาสตรบัณฑิต(พัฒนาการท่องเที่ยว) จากมหาวิทยาลัยแม่โจ้
พ.ศ. 2557-2562	กำลังศึกษา คณะครุศาสตร์ หลักสูตรการศึกษาปฐมวัย มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ศูนย์การศึกษานอกที่ตั้งลำปาง